A. ROGOZ și C. GHENEA

URANIU

I

EDITATĂ DE REVISTA
„ȘTIINȚA și TEHNICA"

8

1956

URANIU

de A. ROGOZ şi C. GHENEA

PROLOG

Karl Wassa renunţă la escaladarea Everestul.
Magie şi moarte. Un dinosaur face concurentă
monstrului de la Lach-Ness. Nimeni nu
îndrăzneşte să mai facă un pas.

Cartea rajahilor din Caşmir „Radjataranzina” apăruse pentru prima oară în limba franceză de-abia în 1846 cu texte paralele. Departe de a fi un tom de istorie, aşa precum o arăta titlul, cuprindea mai ales legende populare şi în mare parte chiar texte de ritual. Manuscrisul original, scris de Gullam Kafhana, era păstrat însă cu sfinţenie în castelul maharajalei din Srinagar şi nu fusese văzut decât de câţiva europeni norocoşi.

Regele Mohamed Kiamil dădu totuşi poruncă în memorabila zi de 11 iulie 1929 să fie adus şi arătat profesorului atomist german Karl Wassa sau Wassa-sahib – cum i se spunea la curtea monarhului. Profesorul întreprinsese o călătorie prin nordul peninsulei, numită şi cunoscută în general sub denumirea de India. Mobilul care a determinat neaşteptata generozitate a regelui Kiamil a fost poate simpatia pe care a simţit-o pentru jovialul său interlocutor, care de fapt i se părea un om cu totul inofensiv, cu capul în nori sau chiar mai sus de norii care plutesc veşnic deasupra Himalaiei. Motivul principal era însă faptul că Wassa-sabib era unul dintre puţinii europeni care vorbea la perfecţie vechea şi parfumata limbă a Caşmirului.

Karl Wassa era un bărbat rubicond, cu obrajii roşii, în

toată puterea vârstei sale de aproape 60 de ani. În aparentă, aducea fie cu Paganel, eroul lui Jules Verne, fie cu un mister Pickwick plecat neapărat după noi şi noi descoperiri senzaţionale. Totuşi profesorul era un cercetător tenace, un om curajos, oricând gata chiar să se sacrifice de dragul ştiinţei, de dragul muncii sale. Dacă am continua comparaţia, l-am putea asemui cu căpitanul Hull sau cu veşnicii lupi de mare Bildad şi Pelleg, vânătorii balenei albe.

La ordinul maharajalei, cartea scumpă fu adusă de patru mari demnitari, în sunetele unei orchestre ascunsă după draperii. Legat în scoarţe scumpe, bătute în pietre preţioase, volumul era păstrat într-un chivot aurit, pe care singur rajahul îl putea deschide.

Bun cunoscător al ritualurilor orientale, Wassa-sahib stătea la o distantă respectuoasă, aşteptând îndeplinirea sacramentalei proceduri. În sfârşit, după câteva clipe, volumul se afla deschis în faţa lui. Ca un adevărat cercetător, Wassa scoase din servieta, de care nu se despărţea niciodată, ediţia franceză a celebrei cărţi

— Wassa-sahib, să-ţi spun eu! se auzi glasul lui Ismael Khan, unul dintre sfetnicii rajahului. Lipsesc multe capitole. Tatăl meu a fost unul dintre traducători. Ai citit cumva cartea?

— Din scoarţă în scoarţă, mărite sahib.

— Atunci să-ţi arăt, cu permisiunea Măriei-Sale rajahul, capitolul cu privire la muntele prea înţeleptului Djalanta. Acest capitol n-a fost tradus pentru că poporul nostru îşi păzeşte locurile sfinte de profanarea străinilor hrăpăreţi. Citiţi!

Aproape cu veneraţie, Ismael Khan răsfoi câteva pagini şi apoi lăsă volumul deschis în dreptul unui capitol al cărul titlu era încadrat cu miniaturi florale făcute cu purpură şi aur. Grija deosebită cu care erau desenate literele capitale arăta că rândurile care urmau erau scrise în parfumatul şi minunatul stil Divanli.

Şi încântat peste măsură de nurii huriilor şi după ce djinii cei fără de prihană îi dăruiseră minunate daruri, sfântul Djalanta se apropie de lanţul de nestemate al norilor şi grăi una dintre minunatele sale pilde, iar muzicile cereşti prinseră a cânta.

Şi trecu prea fericitul peste înaltul norilor, pentru a păşi înăuntrul schivniciei sale. Dar iată că un balaur îi apăru întru întâmpinare, gata era să-l înghită. Ridică mâna prea-sfântul, iar balaurul de sârg se împietri şi în vecii vecilor în gura peşterii rămase paznic sfântului şi pildă pentru cei răi.

Întuneric era în peşteră, dar când păşi Djalanta prea-sfântul, deodată de pe un stâlp făurit din piatră ţâşni o lumină dulce şi odihnitoare".

Wassa îşi ridică ochii de pe manuscris. Ultimele rânduri îi dădură o nelinişte pe care orice cercetător o simte în clipa când îşi dă seama că a găsit cheia unei probleme îndelung cercetate.

— Spune-mi, te rog, Ismael Khan, dumneata ai fost în peşteră?

— Nu, niciodată! Astea-s legende! răspunse curteanul zâmbind. Nu există. În schimb, îţi voi da cea mal bună călăuză care-ţi va arăta lucruri mai interesante.

Wassa era încurcat. Nu-şi dădea seama dacă se aflǎ în faţa unui refuz sau dacă Ismael Khan nu spusese decât purul adevăr.

— Nu, nici nu mă gândesc deocamdată, spuse savantul. De altfel, de aici voi călători pe malurile marilor râuri, pentru ca peste două luni să pot fi la poalele Everestului. Vreau să urc Everestul. Vă mulţumesc!

Wassa făcu o plecăciune adâncă şi ceru permisiunea de a se retrage.

Pe fetele tuturora trecu un zâmbet de destindere. Rxjahul îi îngădui să-i sărute mâna, iar un grup de nobili

îl conduseră în camera destinată lui.

Rămas singur, primul lucru pe care-l făcu fu să-şi noteze textul citit cu câteva minute mai înainte. Wassa ştia că nu întotdeauna fenomenele de fosforescentă se datoresc exclusiv fosforului. Uneori, ele indică existenta unor elemente radioactive. Aci însă, radiaţiile luminoase sunt cu mult mai reduse decât acelea ale fosforului. Legenda vorbea clar despre un astfel de fenomen, Ismael Khan i-l confirmase. Dintr-un motiv sau altul nu i se permitea accesul în locul cu pricina. Dacă ar mitui un dregător? Lucrul ar fi simplu, dar în mod practic, el, Wassa, nu era capabil de aşa ceva. Totuşi va încerca să obţină îngăduinţa regelui.

În timpul în care profesorul Wassa era frământat de dorinţa de a cunoaşte îndeaproape misterioasa peşteră a lui Djalanta, în altă încăpere a palatului, Ismael Khan discuta cu unul dintre asistenţii lui Wassa, pe nume Gunther Kriegsfeld, care venise în Caşmir doar pentru două zile.

— Ce părere aveţi, mister Kriegsfeld? Profesorul nu e cumva un agent al lui I. G Farben?

Interlocutorul său hohoti de râs.

— Cine, moşul? Fii serios, sir! Înţeleg să mă bănuieşti pe mine, dar pe el? E un naiv bătrân…

— Totuşi, Gunther-sahib, cred că notele sale nu sunt lipsite de interes. Poate veţi avea cândva nevoie de ele, făcu Ismael Khan.

— Da!… nu-i rău! Nu ţi-ar strica să mi le dai. Muzeul nostru îţi va rămâne recunoscător.

— Aş prefera să-mi traduceţi această recunoştinţă în dolari…

— Bruderschaft! strigă Kriegsfeld ridicând paharul. Instituţia noastră satisface toate dorinţele colaboratorilor ei…

Cei doi bărbaţi îşi sorbiră băuturile reci şi înmiresmate fără a mai redeschide discuţia.

*
* *

„O seară la tropice” ! Aceste cuvinte au reprezentat titlul multor cântece languroase şi numele multor parfumuri dulcege. Totuşi farmecul tulburător al unei asemenea seri îl putea îmbia la reverie şi pe un om al ştiinţei exacte cum era bătrânul Karl Wassa.

Întins pe un jilţ lângă balustrada de marmură albă a marii terase a palatului, Wassa privea îngândurat stelele.

„Ce angstromatică[1] gânganie este omul, aflat pe ţărmul oceanului galactic! Şi totuşi gângania asta poate ce-i cu neputinţă şi vede ce nu poate fi văzut. Cu telescopul de 5m putem vedea acum până la depărtări de două miliarde de ani-lumină, iar imaginea astrală, pe care nici măcar fotografiile luate cu acest gigantic instrument nu ne-o dau, o putem cerceta cu plăci speciale, sensibile la radiaţiile ultraviolete”…

Gândurile omului de ştiinţa fură întrerupte de o tuse discretă. În spatele lui se oprise Kriegsfeld, cu o servietă la subţioară.

— Ce e, Gunther?

— Domnule profesor, v-aş ruga să-mi permiteţi să plec. Nu pot suporta clima…

— Nu vrei să urcăm pe Himalaia?

— Nu, n-aş putea… şi pe urmă… să vă spun sincer, mi-e teamă că mă voi căsători. De aceea ar trebui să mă întorc în Germania cât mai curând posibil.

— Aa? Iar te însori! Wassa începu să râdă cu poftă. Cred că – stai să-mi amintesc precis – eşti la a optsprezecea logodnică pe anul acesta. Mă gândesc însă care l-a lăsat pe celălalt. Hai?

— În fine, au fost motive suficient de puternice. De

---

1 Angstromatic – de la angstrom, mfisurK de lungime cgalS cu IO-7 nim, adică a zecea milioana parte dintrun milimetru.

data aceasta, însă, e vorba de ceva serios. Vă asigur.

— Bine, treaba ta... dar să nu uit. Cum ajungi la Berlin, trimite-mi te rog nişte caiete aşa cum îmi plac mie.

— Pe alea pe care le-aţi terminat, nu mi le daţi să le duc acasă?

— Nu... de ce să te cari cu lucruri inutile? Şi, zi! Pleci? Voiam să te iau cu mine. Ştii, m-am răzgândit. Deocamdată nu mai urc Everestul. Voi face aci în Caşmir unele prospecţiuni. Vorbesc eu mâine cu rajahul. În orice caz, îmi pare rău că mă părăseşti.

*

* *

După două zile de la această discuţie, trei caravane părăseau Srinagarul pe trei căi diferite. Două porneau spre munţi, Iar a treia spre Karaci. Una avea în mijlocul ei pe profesorul Karl Wassa, care se ţinea în şa ca un vrednic maestru de echitaţie, alta era compusă numai din indigeni, iar a treia, condusă de Kriegsfeld, transporta pe spatele cămilelor nenumărate obiecte de artă destinate muzeului din Berlin, dacă ar fi să ne luăm după actele respectivei caravane.

Wassa călărea în fruntea unul convoi de aproape o sută de cai. Împreună cu el călărea un bătrân derviş, căruia palatul îi dăduse misiunea de călăuză.

Exploratorul nostru era încă foarte mirat de făptul că obţinuse autorizaţia călătoriei aproape fără niciun fel de rezerve. Din acest motiv (pentru că ştia din experienţă că ori de câte ori vizirii nu cereau bani sau alte daruri pentru astfel de expediţii, era ceva suspect) îşi ţinea pregătit revolverul.

În urma lui, venea o escortă de douăzeci de soldaţi bărboşi, îmbrăcaţi ca oştenii basmelor, cu săbii, iatagane, flinte, revolvere şi, încă o serie de astfel de „unelte”. Grupa soldaţilor de escortă era împărţită în două. Un pluton care venea în urma exploratorului, iar

altul ca avangardă, în urma catârilor de povară.

Totul a mers bine până când s-a ajuns la poalele muntelui Djalanta Devy.

— Sahib, de aci trebuie să descălecăm, anunţă rituos Kassim Ali, dervişul. Animalele nu pot urca mantele nostru sacru.

— Dar cele sălbatice?

— Pe cele sălbatice le omorâm sau le gonim cu cântec de tobe.

Într-adevăr, din mijlocul rajahilor, adică al hamalilor, ieşiră patru flăcăi, care prinseră a bate imediat în tobele din piele de maimuţă agăţate de gâtul lor. În sunetul lugubru al tobelor, porniră ca o adevărată procesiune să escaladeze muntele.

La o distanţă apreciabilă de cei patru darambangii, veneau doi vânători, iar în urma lor, cu mâinile la spate, însoţit de Kassim Ali, păşea Wassa-sahib.

Pământul era acoperit de o junglă deasă ca peria, întretăiată de mii de cărărui cunoscute numai de localnici. Din când în când, prin apropierea exploratorilor răsunau sunete curioase – necunoscute urechilor unui european, dar familiare indigenilor. Roiuri dense de ţânţari şi musculiţe îi năpădeau şi trebuiau duse adevărate lupte cu aceste bestii, care nu se tem nici de tobe, nici de arme de foc sau arme albe.

Imediat, după al doilea val de ţânţari, Wassa opri înaintarea caravanei. Tacticos, sub privirile mirate ale însoţitorilor, scotoci într-un sac dus de un rajah şi scoase de acolo un borcan cu pastile de chinină şi plasmochin pe care le împărţi tuturora. Urmări liniştit ca fiecare să-şi înghită raţia şi abia după aceasta porniră iar la drum.

Prima tabără o stabiliră pe un mic platou destul de înalt. Corturile erau protejate de focuri. Toboşarii fură schimbaţi cu alţii, aşa ca Wassa se văzu silit să adoarmă sub impresia acestei muzici puţin obişnuite pentru un cântec de leagăn.

Deodată răsună un răcnet. Ca apucat de iele, unul dintre soldaţi fugea în jurul unui foc. Wassa sări din somn, îşi luă arma şi, zăpăcit, se opri în mijlocul taberei.

— Ce-i, ce s-a întâmplat?

— Nu-i nimic, sahib, îl linişti Kassim Ali. Au venit lipitorile. Hai, aduceţi sare! se adresă el unui om din apropiere.

Nenorocitul era acoperit de nişte vietăţi negre din specia hirudineelor, deci foarte asemănătoare lipitorilor de bălti. Wassa voi să le taie cu cuţitul, dar călăuza îl opri net. Luă un pumn de sare, îl amestecă cu apă şi apoi turnă saramura peste viermii care căzură imediat.

— Dacă le tai, capetele lor se desprind greu, iar sângele curge de nu-l mai poţi opri. Aşa însă nu rămâne decât o tăietură îngustă ca de pumnal.

Lipitorile acestea terestre, specifice celor două versante ale Himalaiei, străbat mile întregi în roiuri ca să atace oamenii sau animalele. Singurul lucru care le face să devină inofensive este saramura.

Toată tabăra înarmată cu saramură pornise la vânătoare de lipitori, vânătoare puţin primejdioasă şi care din fericire nu dură prea multă vreme.

A doua zi, în zori, Wassa fu anunţat că de fapt se aflau pe teritoriul sudic al Tibetului.

Ascensiunea continuă liniştit şi fără peripeţii deosebite. Tot ceea ce se petrecea nu avea darul nici să uimească, nici să pună în încurcătură pe încercatul explorator. O singură dată Wassa fu nevoit să intervină. În zare se ivise o ceată de călăreţi îmbrăcaţi în blănuri de lup. Erau desigur tibetani. Se opriră la o distantă apreciabili, răsunară câteva pocnete de puşcă, apoi îşi struniră căluţii şi făcură stânga-mprejur. Oamenii din escorta profesorului erau gata să treacă la urmărirea aşa-zişilor atacanţi. Pacea fu însă stabilită datorită energiei lui Wassa.

De la un anumit punct, în care drumul trebuia sa urce

coasta abruptă a muntelui, expediţia se împărţi în două. Caii şi cele mai multe dintre bagaje trebuiră să rămână jos la o tabără fixă, iar restul de bagaje, format din alimente şi îmbrăcăminte duse pe spatele rajahilor, îl însoţeau pe profesor spre peştera misterioasă a lui Djaianta Devy. Intraseră în zona zăpezilor veşnice. Toată lumea purta ochelari, profesorul – din aceia cu lentile de sticlă, iar Indigenii bucăţi de piele sau de lemn cu o găurică la mijloc. Aerul care devenea din ce în ce mai rece şi mai rarefiat li făcea pe cei mai mulţi să se simtă rău. Curând unii îşi pierdură simţirile, începură să aiureze, ba chiar un indian gurkha fu apucat de un adevărat amok. Numai Kassim Ali înainta netulburat prin zăpada scânteietoare.

Mai aveau de, urcat aproape 1.000 m, când în preajma expediţiei apăru un grup de şase bărbaţi, îmbrăcaţi în zdrenţe, care se rugară de ei să-i ia până la peşteră.

Wassa; după ce-şi aşeză tabăra pe un mic platou, se interesă de noii veniţi şi-i chemă în cortul său.

— Suntem pelerini şi mergem să ne închinăm sfântului, îl asigură cu seriozitate în glas conducătorul celor şase, un bărbat vânjos, căruia părea că nu-i pasă de nimic: nici de frig, nici de greutatea urcuşului.

— Caşmireni? întrebă Wassa încruntându-se deodată.

— Da, sahib.

— Şi adepţi al lui Djaianta Devy?

— Desigur.

— Nu-i adevărat, răspunse cu asprime profesorul. Dacă ar fi aşa, n-aţi purta turbanul înfăşurat ca mahomedanii. Pe urmă văd că ai un „lakhdam” la tine: dacă e adevărat ce spui, de ce-ţi trebuie lopăţica Thugilor. Să plecaţi imediat de aci.

Spunând acestea, îi smulse de la brâu o lopăţică de fier cu mâner ghintuit şi cu intarsii de aur.

— Dar, sahib… vă înşelaţi… se cunoaşte că sunteţi străin.

— Kassim Ali!

Călăuza intră în cort de cum se auzi strigată şi, în urma lui, apărură doi ascaryi – soldaţi din escortă.

— Îi cunoşti, Kassim Ali-ata?

— Nu... S-au luat după noi...

— Uită-te bine la el, zise Wassa pipăindu-şi nervos pistolul. Din ce sectă face parte.

După o clipă caşmireanul se îngălbeni de spaimă şi începu să tremure. În faţa lui se afla lopăţica.

— „Lakhdam” – lopătica Thugilor! murmură el.

Toti locuitorii din nordul Indiei cunosc secta Thugilor, care se năimesc ca să ucidă, iar lopăţica de argint, denumită „lakhdam”, folosită la îngroparea victimelor, este de asemenea bine cunoscută. Thugii au fost zugrăviţi de mulţi scriitori drept nişte eroi romantici, dar în realitate nu sunt decât nişte ucigaşi şi tâlhari de drumul mare.

Incidentul odată lămurit prin izgonirea bandiţilor, profesorul îşi luă o serie de precauţii la care nici nu se gândise până atunci. Caietele cu însemnări şi le îndesă în rucsacul pe care-l goli de alte lucruri.

În cea de a doua zi, mai urcară aproape 500 m pe stânca alunecoasă şi acoperită cu zăpadă subţire şi mincinoasă. Niciodată nu se putea şti ce ascunde sub ea. Ziua era senină şi soarele dogorea. Mergeau într-un convoi neîntrerupt fără să întâlnească nici ţipenie de om. O singură dată, o panteră mare cU un dulău ciobănesc ie apropie de ei, dar un glonte bine ţintit o Tu ţepeni pe vede.

Pe când se apropia amurgul, Kassim Ali se opri din marş şi-i arătă profesorului o stâncă ascuţită care parcă atârna deasupra lor. Forma stâncii era deosebit de curioasă. Părea un cioc de pasăre din care ieşeau doi colţi monstruoşi.

— Capul Dragonului, sahib! anunţă călăuza. Aici n-am udus încă pe nimeni şi nici nu trebuia să ajungem. Dacă

n-ar fi lost Thugii, nu veneam la peştera balaurului şi vă rog să nu vorbiţi nimănui de ea.

Wassa privi în sus, spre punctul aratat de caşmirean. După câţiva paşi, zări în fată o deschizătură în zidul de piatră al muntelui. Era gura Peşterii Dragonului, iar ciudata stâncă se numea Capul Dragonu lui.

Deschizătura peşterii era relativ mică. În schimb, chiar de la intrare, după numai câţiva paşi, bolta se ridica măreaţă ca a unei cupole de catedrală. O împodobeau stalactite şi stalagmite de calciu străveziu cu forme bizare de coloane, de animale nemaicunoscute şi de flori. Fundul îndepărtat se pierdea într-un întuneric de nepătruns. În peşteră era o temperatură constantă. Se apropia de -10^{0}, ceea ce le dădu impresia de căldură.

Nu ridicară corturi. Însoţit de cinci oameni din escortă, Wassa înaintă spre fundul văgăunii, în timp ce bătrânul Kassim Ali împreună cu ceilalţi aranjau baloturile şi încercau să facă un fel de redută. La mijlocul ei, din bucăţi de tizic înjghebară un foc.

La lumina făcliilor, zidurile albe ale peşterii scânteiau feeric. Cristalele de cuarţ păreau aprinse pe dinăuntru cu mii de beculeţe, ca nişte pomi de iarnă, care-şi aşteptau copiii. Deodată profesorul se aplecă şi ridică de jos o bucată de piatră.

— „Ursul cavernelor”! murmură el.

Ţinea în mână un colţ care aparţinuse cândva, în urmă cu multe mii de ani, acestui animal preistoric. De jur împrejur se aflau sute de resturi de oase fosile. Wassa le cercetă o vreme şi se întoarse gânditor la tabăra proaspăt înjghebată.

Cu toţii se strecurară la flacăra plăpândă a focului: un ceainic fâsâia sfătos. Cei mai mulţi dintre oamenii escortei se ghemuiseră pe jos încercând să adoarmă. Deodată se auzi un geamăt prelung, toţi tresăriră. Geamătul încetă. Se aşternu o clipă de linişte. Kassim Ali

se ridică în picioare. Îşi strângea în mâini carabina, gata să tragă. Zgomotul se repetă, de astă dată parcă şi mai puternic. Călăuza ascultă atentă, ridică arma şi slobozi un glonte spre fundul peşterii, dar, spre mirarea tuturora, în locul bubuitului se auzi un zgomot slab ca o trosnitură. Părea că un uriaş perete de vată absorbise bubuitura aşteptată.

Indigenii se trânti cu toţii la pământ, numai Wassa, deşi zăpăcit, rămăsese în picioare alături de bătrân.

— Uite, sahib, acolo! mâna tremurătoare a bătrânului se îndreptă spre un punct pierdut în beznă. Privirea atomistului se întoarse spre direcţia arătată. Un punct luminos se vedea din ce în ce mai clar. Scânteierea albăstruie cu reflexe violete creştea tot mai mult.

Wassa făcu câţiva paşi spre sursa luminoasă, dar de data aceasta un răget înfricoşător umplu peştera şi o pală de vânt stinse focul. Urletul se amplifica atât de tare încât stalactitele din apropiere vibrau. Profesorul înşfăcă o făclie, o aprinse cu greu şi singur, cu revolverul în mână, porni în goană spre fundul peşterii, unde se zărea misterioasa lumină. După vreo cincizeci de paşi se opri. Nu se mai auzea nimic. Privi îndărăt. Însoţitorii săi rămăseseră cu feţele la pământ.

— Kassim Ali!

Wassa îl strigă pe ghid, dar acesta continuă să stea înţepenit pe locul pe care-l lăsase.

— Kassim Ali!

De data aceasta, profesorul răcnise din toate puterile, dar fără niciun rezultat

Wassa se înapoie în fugă la tabără. Când se află însă la vreo 15 în, răgetul îi răsună din nou în urechi.

— Kassim Ali, mai departe nu se aude nimic, spuse Wassa.

— Mai departe nu mergem, sahib, răspunse bătrânul. Ard ochii balaurului şi fiara-i setoasă de sânge.

Ca la o comandă, răcnetul se curmă dintr-o dată.

Lumina, în schimb, se menţinea la fel de vie. Oamenii mai rămaseră câteva clipe prosternaţi, apoi se ridicară palizi la faţă, cu figurile răvăşite de groază.

— Aci e Ardenyi Dzu! spuse unul dintre el. Aci e gura iadului. Cel care vorbise era un tibetan mărunt cu pometţii teşiţi. De aici ies diavolii ziua, iar noaptea se întorc. Mai departe e sălaşul lor. Aici e gura iadului… Ardenyi Dzu…

— Aşteptaţi puţin!

Wassa se calmase. Prima spaimă îi trecuse. Trebuia să exploreze peştera. Avea în faţă un fenomen acustic pe care trebuia să-l dezlege.

— Cine are curajul să meargă cu mine încă o sută de paşi?

Tremurând, se ridicară câţiva. Erau trei flăcăi voinici.

— Bine. Voi veniţi cu mine, iar când vom ajunge unde vreau eu, tu, Kassim Ali, să tragi un foc de carabină. Bine?

— Da, da, îngăimă călăuza.

După câteva minute, grupul se afla pe locul dorit de Wassa, şi profesorul îi făcu semn bătrânului să tragă. Chiar în acelaşi moment, călăuza apăsă pe trăgaci. Atât Wassa cât şi ceilalţi trei tură nevoiţi să-şi astupe urechile Bubuitura îi asurzise. Cei trei fugiră înapoi în tabără. Wassa venea liniştit şi chiar vesel pe urma lor,

— Aici, unde aţi tras, s-a auzit bubuitura?

— Nu, sahib, răspunse. Tibetanul.

— Nouă ne-a spart urechile, adause repede unul dintre cel trei.

— Vedeţi, nu rage niciun balaur. Totul se aude aşa numai din pricină că peştera are o anumită formă şi că e deosebit de adâncă. Cum să vă spun ca să mă-nţelegeţi?

— Ba e plină de diavoli, se auzi bombănitul tibetanulul. Nu-i vedeţi ochii? Sigur că era să vă spargă urechile dacă aţi trecut dincolo de graniţa lui.

— Bine, dacă nu credeţi, vă voi face să auziţi din nou

mugetul balaurului.

Mulţi zâmbiră neîncrezători. Iar alţii îi aruncară priviri ciudate. Totuşi exploratorul se îndreptă hotărât spre fundul peşterii. Într-o mână ducea o torţă care acum ardea nestingherită, iar în cealaltă revolverul încărcat. Păşea nervos cu paşi mari apăsaţi. Trecuse de mult limita celor o sută de paşi făcuţi mai înainte. Se opri în loc, privi spre franjurile delicate care coborau ca nişte cortine din tavanul înalt parcă lipite acolo milimetric. Deodată percepu nişte murmure neclare. Mai făcu un pas şi, de data aceasta, auzi fără să vrea o discuţie vorbită în şoaptă.

— Ismael Khan ne-a spus să-i luăm cărţile. Acolo ţine toate vrăjite lumii!

— Le are cu el…

— Eu spun că trebuia să le luăm de mult. Acum vezi-l cum intră în gâtlejul Dragonului. Eu unul nu le-ating nici pentru tot aurul lumii… Nu mă duc mai încolo…

Aici discuţia se curmă.

„Secretul sălii Alhambra din Grenada” Il fulgeră prin minte Iul Wassa. Este ştiut că-n marele palat, construit de mauri în Grenada, era o sală denumită „sala secretelor”, unde din anumite locuri nu se puteau auzi absolut nici un zgomot stârnit în restul sălii. În schimb, existau şi alte locuri, la distantă mare unul de celălalt, unde, dacă stăteau două persoane, se puteau înţelege în şoaptă, fără ca oamenii din jur să poată măcar şti că vorbesc. Aceste fenomene ciudate se datoresc exclusiv reflecţiei undelor sonore.

Atomistul nostru, ştiind aceasta, nu se mişcă de la locul din care ascultase neaşteptatul dialog, ci şopti la rândul său în limba caşmireană.

— Dragonul a murit. Puteţi să mergeţi după străin. Terminându-şi fraza, se întoarse şi privi spre tabără. Spre mirarea şi satisfacţia lui, văzu că fusese auzit, căci cei doi se ridicară deodată şi-şi aprinseră câte o făclie. Nu

trecu mult, şi ei se aflau lângă profesor.

— Sahib, ne-a trecut spaima! Acum te credem că nu e nicio primejdie. Ai nevoie de noi? Te ajutăm.

— Nu, vă puteţi întoarce. Eu am să trag un foc, iar voi să-mi spuneţi ce-aţi auzit. Bine?

Cei doi se priviră cu înţeles. Fără să-i mai aştepte, Wassa trase câteva focuri. Efectul se văzu imediat. Sunetul se amplificase aşa cum bănuise profesorul, căci toţi membrii escortei sale îşi astupau cu palmele urechile.

Era târziu. Wassa se înapoie mulţumit în tabără. Toţi îl aşteptau nerăbdători.

— Kassim Ali!

— Da, sahib.

— Îi vezi pe neruşinaţii ăştia? Wassa arătă spre cei doi. Au vrut să mă omoare!

— Noi? Făcură cei doi.

— Da, voi, răspunse atomistul şi le repetă dialogul.

Toţi erau uluiţi. De unde ştia străinul ce se vorbise acolo? Desigur că povestea cu vrăjile era adevărată. Numai un fakir priceput era în stare să aibă o asemenea putere. De aceea îşi ducea „cărţile” cu sine şi nu se despărţea nici în somn de ele. Îl priveau cu teamă – ba chiar unii dintre ei se îndepărtară de profesor înspăimântaţi. Wassa îşi dădu seama că oamenii puşi să-l omoare îl considerau o fiinţă supranaturală şi că de-acum înainte nu-l vor mai ataca.

*

* *

Dimineaţa se lămurea dintre beznele nopţii. Cerul se făcu de un albastru clar, aşa cum numai la o înălţime de 4.000 m se poate vedea. Dedesubt, spre poalele muntelui, se zăreau norii ca nişte plăpumi grele de bumbac cenuşiu. Focurile sărace încălzeau neîndestulător pe cei din preajma lor. Cerul dimineţii era deosebit de aspru. Aproape că nu se mai puteau urni din

loc. Totuşi, după o cană de ceai fierbinte, în care a fost pusă o cantitate suficientă de unt şi făină de orez, se simţiră încălziţi şi întăriţi.

Wassa, urmat de Kassim Ali şi de încă vreo câţiva oameni, porni spre fundul peşterii, unde luminiţa se zărea din ce în ce mai palidă.

Mergeau în şir indian. Fiecare, în mână cu o ramură de brad aprinsă, înainta spre bănuitul fund călcând pe o pojghiţă subţire de gheaţă lunecoasă şi clară ca şi cristalul. La o depărtare de aproape 600 m de locul taberei, se opriră. În faţă se afla un şanţ adânc transversal, pe fundul căruia se zărea un gheţar. Dincolo de gheţar, peştera continua adâncindu-se fără sfârşit în măruntaiele muntelui.

Cu multă greutate trecură, pe lângă pereţii peşterii, peste gheţar. Pătrundeau tot mai departe, printre stalactite şi stalagmite, în necunoscutul întunecat. Lumina aproape că nu se mai zărea. Ca şi în seara din ajun se auzi şi acum geamătul, dar mult mal slab. Câţiva oameni şovăiră, şi Kassim Ali, care-şi pierduse cumpătul, o rupse la fugă înapoi.

Deodată, în aer se zbătu un strigăt deznădăjduit, şi cel care fugise dispăru din unchiul vederii lor, de parcă-l înghiţise pământul. Pe locul unde călăuza fusese văzută ultima oară se afla acum o gaură oarbă.

— L-a înghiţit Dragonul!

Wassa se întoarse spre cel care vorbise. În acelaşi moment, lumina torţii pe care o ţinea în mână trecu peste groapă şi însuşi fizicianul făcu involuntar un pas înapoi. În fundul gropii, zărise ceva îngrozitor. Imaginea unui animal gigantic străfulgeră din adâncuri. Enigma acestei viziuni însă nu-i era dat lui Wassa s-o dezlege. De abia după mulţi ani de zile, alţi oameni aveau să treacă din nou pe acolo şi vor smulge zăbranicul acestui mister.

Wassa se apropie din nou. Vedenia reapăru tot pentru o clipă, pentru ca apoi să dispară din nou.

— Dragonul!
— Diavolul!

Ţipetele oamenilor din escortă îl zăpăciră pe Wassa şi, luându-se după ei, străbătu aproape în fugă cărăruia de lângă perete. Nici nu şi-a dat seama când a ajuns în tabără,

— Pe Kassim l-a înghiţit balaurul!
— Să fugim de aci!
— Murim dacă mai rămânem.

Ca să mărească zăpăceala, răgetul se făcu iarăşi auzit, Iar vântul, care stinsese mai înainte focul, răbufnind din nou, începu a clătina cu putere flăcările. În adâncul peşterii, tainica luminiţă prinse iar viaţă.

Toate stăruinţele lui Wassa rămaseră zadarnice. Oamenii erau atât de înspăimântaţi încât savantul fu nevoit să ridice imediat tabăra şi să plece.

Seara, la lumina focului, în tabăra de la poalele muntelui, Wassa îşi însemna în caiet următoarele:

"Am avut impresia că în fundul gropii a apărut pe neaşteptate un dinosaur. Animalul părea viu. Se mişca? Nu pot şti. Oamenii au refuzat să mă urmeze. Va fi necesar să mă întorc. Păcat că n-a mers cu mine şi Kriegsfeld. E un băiat curajos.

Totuşi cred că, după cum în peşteră se petrec fenomene acustice asemănătoare "urechii lui Denys"[2] cauzate de reflectarea undelor sonore, tot astfel şi imaginea dinosaurului trebuie să fi fost cauzată de o iluzie optică. Se mai poate ca pe peretele grotei de dedesubt să fi rămas imprimată forma animalului, care privită din unghiuri diferite să dea impresia mişcării. La Loch Ness cred că s-a petrecut ceva asemănător.

Sursa radioactivă (care sunt sigur că există) n-am putut s-o determin. Tot ceea ce pot face acum este o hartă. A doua oară când mă voi întoarce nu voi mai veni

---

2 Denys - tiran al Siracusei

singur, ci însoţit de câţiva asistenţi. Aici trebuie să fie întreprinsă o expediţie specială, formată din mai mulţi specialişti. Un atomist nu poate determina cu precizie cele ce se petrec în această peşteră misterioasă.

Rămâne ca aceia care vor veni după mine să lămurească dacă am sau nu dreptate.

Pe de altă parte, am avut impresia unor desene rupestre, asemănătoare acelora de la Altamira. Dar ceva mai stângace. Cui au aparţinut oare? Ramapithecul era un biet antropoid, care n-ar fi fost în stare să le facă. O fi oare fabulosul om al zăpezii? Îmi pare rău că, târât de frica generală, n-am cercetat mai atent fosilele aflate la suprafaţă ".

Din păcate, caietul cuprinzând aceste fugare însemnări avea să se piardă nu mult după întoarcerea în Europa a profesorului, care, furat de alte preocupări, nu va mai consemna în nici o lucrare alte amănunte privitoare la aventurile lui din Caşmir. E drept că un reporter zelos din Delhi, luându-i la întoarcere un interviu, a aflat despre această întâmplare pe care a avut grijă s-o transforme într-o poveste fantasmagorică.

Cât despre locul precis al Peşterii Dragonului, Munchausen-ul nostru n-a putut da nici un fel de relaţii, întrucât însuşi savantul nu ştia nimic. La întoarcere, o furtună l-a făcut să rătăcească câteva zile pe un drum atât de întortocheat, încât foarte greu l-ar mai fi putut reconstitui. Or, aceasta nu i-a mai fost dat lui Wassa s-o facă.

*

*   *

După aproape o lună de la cele relatate mai sus, Kriegsfeld citea într-o gazetă apărută la Delhi un reportaj cu următoarele titluri:

„Întoarcerea la erele preistorice: Într-o peşteră radioactivă aflată la 4.000 m deasupra nivelului mării trăieşte un dinosaur; un indian a fost înghiţit de

monstru".

Reportajul descria cu lux de amănunte dispariţia omului, precum şi toate fenomenele acustice care s-au petrecut în peşteră chiar în prezenta exploratorului. În concluzie, se spunea că „totul era cauzat numai de faptul că un necredincios îndrăznise să pătrundă în peşteră”.

Nemulţumit, Kriegsfeld mototoli gazeta şi în aceeaşi zi îi trimise lui Ismael Khan o lungă scrisoare. În răspunsul, care nu întârzie prea multă vreme, ministrul caşmirean scria că e de-a dreptul uluit de acest articol, că pesemne Wassa şi-a bătut joc de reporter şi încheia exprimându-şi regretul că n-a fost în stare să pună mâna pe caietele profesorului.

— Să fie al dracului şi afurisit! mormăi Kriegsfeld. Poftim de alege adevărul din toată bazaconia bătrânului ăla ramolit! Acum ar trebui să mă întorc eu în Caşmir, s-o iau de la alfa şi omega. Colac peste pupăză, nici mamelucul ăla de Ismael Khan habar n-are de nimic!

Kriegsfeld se plimba cu paşi mari prin cameră. O idee însă îi surâse: „Mă zbat degeaba, îşi zise el. Nu se întoarce în Europa Wassa? Dacă s-a dus la dracu-n praznic pentru uraniu, s-a dus şi desigur că a dibuit ceva moşul! Datele le-oi găsi în caietele lui”. Scrâşni din dinţi: „Pân la urmă, se întoarce el, aşa că tot o să pun eu mâna pe aceste caiete…”

PARTEA ÎNTÎI:
Un Columb înainte de Christofor Columb
Capitolul I

Unde Gunther Kriegsfeld e nevoit să întreprindă o călătorie neaşteptată. Cum se poate deveni lama sacrificator. O viată plină de ciudăţenii. Interesantele caiete ale profesorului Wassa. De pe o joncă japoneză pe un submarin britanic.

Micul port Yokasuka in apropierea Yokohamei se înveşmântase în haina trandafirie a amurgului. La chei erau ancorate numai şampanuri şi jonci. Nimic nu arăta că Japonia este în plin război, afară de cele două mici tunuri antiaeriene, de pe care husele nu fuseseră scoase aproape de patru luni. Vasele de luptă se arătau arareori – şi numai pentru a trece prin dreptul Yokasukăi. Un remorcher pilot, mereu sub presiune, ducea sau aducea printre câmpurile de mine convoaiele de pescari.

Era aproape opt seara. Locuitorii, în cea mai mare parte pescari sau muncitori la o uzină de aparate electrice din apropiere, după o zi de muncă grea, îşi sorbeau liniştiţi filigeana cu ceai sau păhărelul de sake. În tavernele portului, câteva gheişe amuzau marinarii beţi. Pe străzi, aproape nicio mişcare. Un vânticel răcoros de decembrie adia dinspre oceanul întins. Un avion biplan de tip Fokke-Wulf bizâia monoton. Nimeni nu-i dădea atenţie. Yokasuka era cuprinsă de toropeală.

Liniştea a fost spartă de claxonul unui automobil care străbătu în viteză strada principală a oraşelului şi se opri brusc în faţa unei grădini din marginea lui. Coborâră doi oameni, iar maşina plecă mai departe cu aceeaşi viteză cu care venise.

— Intrăm, Gunther? întrebă unul dintre ei, un bărbat blond şi bine făcut.

— De ce nu? E o ceainărie excelentă!
— Ştiu, am mai fost pe aci!
— Tu?
— Acum un an… înainte de Pearl Harbour
În faţa ceainăriei îi întâmpină patronul localului cu temenele repetate şi arătându-le o faţă zâmbitoare ca o lună plină.
— O hagimete omeni kahanimasta dozo iroşicu !… (Ochii noştri s-au văzut, şi mă închin în faţa domniilor voastre) se auzi vocea puţin nazală a hangiului. Salutul acesta, care se adresează de obicei numai persoanelor din cele mai nobile clase sociale, dovedea că vizitatorii nu erau doi funcţionari oarecare, ci oaspeţi deosebiţi.
— Kudami suto! Ce e nou, Hirose? spuse cel care răspundea la numele de Gunther ca un om care cunoştea bine locurile. De altfel aşa şi era căci se afla în acel colt al Japoniei de aproape nouă ani.
Conduşi de hangiu, intrară într-un chioşc retras, mascat de pini maritimi şi tufe de tamarişti. Într-o clipă, o gheişe le puse în faţă un ceainic şi o tabla cu prăjituri aromate. Zâmbind şi închinându-se graţios, fata se retrase pentru a se opri în apropiere. Trebuia să fie gata să îndeplinească orice dorinţă a clienţilor.
Din punct de vedere fizic, cei doi se deosebeau foarte mult. Unul dintre ei, Heinrich Kollemann, înalt, cu umerii largi şi aspect sanguinar, era tipul specific al germanului din nord, pe când celălalt, mic, slab şi nervos, Gunther Kriegsfeld, părea mai degrabă un sudic decât, un membru al nobilei şi purei rase ariene.
— Când ai venit, Heini?
— Ieri, cu avionul… a fost destul de greu! Şi rămân în Nipponn până Ia sfârşitul războiului. Tu cum te simţi aci?

— Ubi bene, ibi patria! răspunse Kriegsfeld ridicând din umeri. Conduc uzina, ţin cursuri, fac sport şi cânt la armoniu... În timpul liber mă ocup şi de folclor...

— Când ai timp de aşa ceva?

— În concedii... Am strâns materiale interesante. Dar, spune-mi, ce te-a adus la mine?

— Dacă n-ai răbdare şi vrei să pun punctul pe "i" de te început, ascultă! Cred că ştii că ocup un post destul de important î «Gestapo. Vin direct din Belgia. La Bruxelles am consumat câteva „pinn up girls” (femei uşoare)... Kollossale... Ah, da, uitasem, unde-i gheişa pe care mi-ai

promis-o, ma'mselle Seitzu-kuo?

— Seitzu-kuo! Ce-i ea?

— Uiţi atât de repede?

— Heini eşti teribil. Mi-ai adus?

— Bineînţeles. Caietele sunt la mine.

— Perfect. *Ein Mann, ein Wort*. Cuvântul lui Gunther Kriegsfeld este sfânt. Desează va fi a ta – la o jumătate de oră, după ce-mi vei fi dat caietele! Clar?

— Clar! Vei avea caietele lui Karl Wassa, fostul tău profesor. Ţi le-am adus. Ştiu cât le doreai. Astfel că la noapte amândoi vom poseda ce am dorit!

— Le-ai citit? întrebă Gunther cu o încordare bine stăpânită.

— Nu, le-am răsfoit numai. Apă de ploaie! Naiba ştie de ce vei fi având tu nevoie de ele. În fond, treaba ta. Acum, În al doilea rând, Fuhrerul îţi trimite salutări personale şi Crucea de Fier.

Pe faţa lui Gunther Kriegsfeld flutură o clipă un zâmbet ironic.

— Apoi, continuă Kollemann, ar mai fi o chestiune. Cum te împaci tu cu Orientul?

— Eu?! Doar ştii bine că am o educaţie serioasă în acest sens. Acum vorbesc chinezeşte la fel de bine ca şi hindusa sau japoneza.

— Atunci e bine…! Va trebui să întreprinzi un voiaj mititei… Să zicem.. în India,

— Nici nu mă gândesc. Marea e minată, submarinele englezilor sunt pretutindeni şi, apoi, cum să intru eu, german, într-un dominion britanic?

Luă un păhărel de sake, apoi altul de coniac şi le turnă în ceaşca cu ceai. Kriegsfeld îşi sorbea tacticos băutura în aşteptarea răspunsului. Pe figura lui nu se putea citi mare lucru. În cei nouă ani de şedere în Japonia, luase multe din apucăturile localnicilor.

— Ştii la ce m-am gândit? răspunse într-un târziu Kollemann. Dacă te-ai face preot budist. Aici,.la japonezi, se eliberează cu deosebită uşurinţă diplome de acest fel. Cred că n-ai uitat de Mac Govern. Acesta a pătruns până la Lhassa cu o astfel de hârtiuţă… Dacă tu…

— Nu-i vorba de hârtii, ci de modul practic..

În acel moment gheişa care servise bătu discret în uşa chioşcului. La semnul lui Kriegsfeld, intră şi-i înmână un plic deschis. Apoi, la fel de tăcută, plecă.

— Ce-ai acolo?

— Comunicatul operaţiilor militare. Hirose îl copiază de cum se transmite la radio şi mi-l trimite ori de câte ori sunt aci. Parcurse hârtia, apoi, încruntându-se uşor, i-o întinse lui Kollemann. Mi-e teamă, Heini, că vei merge şi tu în India. Va fi mai bine.

— Ai înnebunit…

— Nu. Tu eşti nebun dacă mai rămâi. Paulus mănâncă bătaie. A fost încercuit la Stalingrad. Aşadar, plec în ndia.

— Eşti un porc, Gunther! Führerul ştie el ce face…

— Şi eu ştiu! Sunt de acord să plec în pielea unui preot budist. Ce-am de făcut acolo?

— Ai auzit desigur de sir Jagadis Chandra Bose, nu? Vei avea grijă să coordonezi şi să îndrumi activitatea prietenilor noştri şi a adepţilor săi. Te vei stabili la Ambala. Acolo îl găseşti pe Ananda Sing, omul nostru de legătură. El îţi va sta la dispoziţie cu tot ce vei avea nevoie. Şi ţin să-ţi dau un sfat prietenesc, căci te cunosc de 25 de ani. Scoate-ţi prostiile din cap!… Altfel ţi le vom scoate noi.

Pentru a doua oară, pe faţa iul Kriegsfeld flutură acelaşi zâmbet ironic. Cea de a doua călătorie în India – la aproape douăzeci de ani după aceea făcută cu Wassa – venise cam pe neaşteptate. Urma să-şi părăsească cercetările din domeniul nucleonicii, cursurile cu inginerii japonezi, casa lui atât de elegantă şi odihnitoare. Totuşi, drumul îl atrăgea. În faţa sa erau două caiete groase, legate în piele de rinocer şi pe care era proaspăt imprimat cu aur vulturul german. Acestea le va lua în primul rând. Mulţi ani se zbătuse ca să le aibă.

— Când urmează să plec?

— Chiar în noaptea asta… din portul Yokasuka. Să ne

bem ceaiurile şi să mergem la Reverenţa-Sa Miyamoto Ueta. Am pregătit totul.

Se înnoptase de-a binelea când Kollemann şi Kriegsfeld pătrunseră pe o uşă lăturalnică în incinta interioară a mănăstirii budiste Kong-Su. Faptul că erau aşteptaţi de mult o dovedea faţa învineţită de frig a bonzului care le deschise uşa. Printr-un coridor lung şi întunecos pătrunseră într-o sală mare, tapisată cu mătase roşie închisă. De-abia după ce li se obişnuiseră ochii cu semiîntunericul făcliilor, îşi dădură seama că în fund, pe un mare scaun de abanos, aşezat sub o statuie uriaşă a lui Budha cel născut din lotus, se afla *goghenul* mănăstirii. *Goghenul* – adică întruchiparea şi reincarnarea lui Budha – părea că doarme. De-abia după ce Kollemann şi Kriegsfeld îl salutară, acesta le răspunse binecuvântându-i în cea mai curată limbă germană, dovadă că studiase la Berlin.

După aceea, Kriegsfeld fu nevoit să se supună unor probe suficient de neplăcute – raderea rituală a capului, o abluţiune şi mai ales să se îmbrace într-o rasă făcută dintr-o ţesătură ţeapănă şi aspră şi să se încalţe cu o pereche de pantofi cu talpă de lemn. Numai după aceea fu adus din nou înaintea goghenului.

Stătea îngenuncheat în faţa statuii lui Budha cel viu. În dreapta şi stângă i s-au aşezat câte doi bonzi cu talgere de bronz în mâini. Dintr-o căţuie se ridica un miros înecăcios de mirodenii. Deodată sala fu umplută de un zgomot asurzitor. Bonzii loveau în tobe şi cinele, boncăluiau din buciume de aramă şi fluierau în tot soiul de fluiere, de cele mai variate game, o melodie nedefinită, care, precum şi începuse, se curmă brusc. În liniştea aşternută răsunară rar şi sacadat cuvintele sacrei consacrări:

— *O reino sirusi macle ni instamasite ona!*

Tobele bătură din nou aproape un minut şi la sfârşit se auzi corul călugărilor.

— *Om mani padme hum!*

Cu acestea Kriegsfeld devenise preot cu rang de sacrificator, cel mai umil grad în ierarhia lamaistă. După aceasta trebuia trimis la învăţătură şi ascultare într-o mănăstire de mai mare importanţă. De altfel aşa scria şi pe diploma pe care o primi din mâna Reverenţei-Sale Miyamoto Ueta, goghenul din Yokasuka. Înarmat cu atestatul de preot, putea intra în orice lamaserie, templu sau mănăstire bu- distă din lume.

Ceremonia se terminase. Pe nesimţite, aşa cum şi apăruseră, călugării s-au retras, iar Kriegsfeld rămase singur în faţa stareţului mănăstirii. După ce îşi făcură câteva plecăciuni reciproce, băură o ceaşcă de ceai parfumat şi astfel ceremonia luă sfârşit. Kriegsfeld trebuia să se retragă.

Afară, în dreptul porţii prin care intrase, îl aştepta Kollemann. Foarte aproape se zăreau farurile camuflate ale unui automobil…

— Dragă Gunther, îţi doresc succes. Naosuke te aşteaptă la bordul vasului cu care vei pleca.

— Care Naosuke?

— Marchizul Naosuke Hatori, onorabilul dumitale asistent, actualmente locotenent în marina imperială… şi care dacă nu reuşeşte, îşi va face harakiri. Călătorie plăcută… şi aştept veşti!

*
*   *

Jonca porni aproape de miezul nopţii. Era un întuneric profund. Cerul era la fel de negru ca şi suprafaţa oceanului. Valuri mici loveau în pereţii uşoarei ambarcaţiuni, care, plutind cu băgare de seamă, se îndrepta spre ieşirea din golful Sagami. În dimineaţa zilei de 15 decembrie a anului 1942 trecu prin dreptul insulei O-Sima îndreptându-se spre strâmtoarea Lin-So-Ten, pe care o străbătu în după-amiaza aceleiaşi zile.

Cu tot aspectul ei sărăcăcios, jonca era construită din cel mai solid lemn de teck, din care cu decenii şi secole în urmă îşi făceau goeletele şi brigantinele briganzii lui Raleigh şi ai urmaşilor săi. Printre sacii de iută plini cu alimente specific japoneze, erau ascunse în fundul calei aparate de radio-emisie şi radio-recepţie, pe care urmau să le folosească numai în caz de mare şi absolută nevoie. Aparatura de bord, cu toate că era ştanţată cu anul 1886, era de fabricaţie americană recentă.

Un singur lucru îl supăra pe Kriegsfeld. Şi anume că trebuiau şi navigheze fără motor, deci încet. Când iritat îi reproşă aceasta lui Naosuke, care conducea corabia, primi drept răspuns o poezioară din opt versuri care în literatura niponă poartă numele de Norito-No-Nonotza. Din cântec reieşea că el se aseamănă eroului popular Kokusen-Ya-Gasen, fiul zeiţei Soarelui, Amaterasu-Susanoo, primul pirat japonez care atacase regatul Ning din China în cel de al VIII-lea secol al erei noastre.

— Şi a cucerit regatul Ning? întrebă Kriegsfeld jumătate ironic, jumătate mirat.

— S-a luptat ca un erou şi a murit acolo făcându-şi harakiri. Dar mai înainte cucerise toate insulele din jur şi înaintase până la Pekin. Ce vreţi, avusese prea puţini ostaşi. Naosuke îl privea zâmbind superior.

Tocmai în acel moment timonierul îl chemă pe căpitan, aşa că discuţia rămase în aer Kriegsfeld se întoarse în cabină. Se simţea prost dispus. Aproape fără voia lui se văzuse redus la o neplăcută inactivitate. Era obişnuit să muncească în laborator ore întregi, după care fie că se aşeza la armoniu şi cânta din Bach sau Haendel, fie că înota, trăgea la ţintă sau călărea.

Regimul acesta îl practica încă din copilărie, iar muzica şi sportul îi erau singurele sale amintiri plăcute din acel timp. Tatăl său, asprul profesor Horst Kriegsfeld, îi dăduse o educaţie spartană. Ziua lui Gunther era împărţită la secundă. Programul nu trebuia să fie depăşit

sub nici un motiv, în afara orelor de şcoală, micul Kriegsfeld avea acasă profesor de scrimă şi pian, iar cu tatăl său, care voia să-i formeze o cultură clasicistă, învăţa sanscrita, greaca şi latina. De la zece ani a fost nevoit să recite pe dinafară pasaje întregi din Rumayana nemuritorului Valmiki, din măreaţa Mahabharata şi să inveţe versete din Manava-Dharma-Sastra (legile lui Mano), din Coran şi chiar din opera primului legislator al lumii, Hamurabi

Indiferent dacă ştia sau nu, micului Gunther i se administra o straşnică bătaie cotidiană, pentru a-l oţeli, după cum era obligat să înghită la fel de mecanic o ceaşcă de 350 gr de cafea cu lapte cu margarină şi marmeladă de prune. Gândurile lui zburau însă cu totul în altă parte. Îl interesau mai ales motoarele, maşinile de tot felul, şi în special matematica. De altfel, atâta timp cât a trăit tatăl său, nu s-a putut opune voinţei acestuia. De-abia în 1923, când îşi absolvise studiile de orientalistică, odată cu moartea bătrânului, Gunther s-a putut inscrie, la Gottingen, la facultatea de electromecanici. În acelaşi timp deveni şi membru al Asociaţiei „Junges Deutschland”, de unde, cu un singur pas de gâscă, trecu după câţiva ani în partidul naţional-socialist.

La Gottingen se simţi atras de bătrânul profesor Karl Wassa, unul dintre pionierii atomisticei moderne germane. Legătura dintre ei o făcuse cultura clasică şi orientalistă a studentului Kriegsfeld, căci şi Wassa începuse la fel când Kriegsfeld îl deveni asistent, Wassa îi destăinui că poseda acasă două caiete cu însemnări privitoare la zăcămintele de pechblenda din Congo Belgian, fosta colonie germană. Le redactase acolo prin 1910-1913. Acestea erau caietele pe care i le adusese tocmai din Belgia Heinrich Kollemann.

De fapt, foarte curând, datorită deosebirilor de vederi politice, Gunther începuse să-şi urască maestrul, dar

speranţa că va pune odată şi odată mâna pe însemnări îl făcuse să rămână alături de el. Ruptura dintre ei s-a produs în 1933, când Kriegsfeld, acum şef de lucrări, venise la facultate în uniformă de comandant al batalioanelor de asalt.

Într-o duminică seara, după instrucţia militară, întovărăşit de câţiva „băieţi buni”, s-a dus acasă la Wassa să ia cu forţa manuscrisele. Sosise însă cu o oră prea târziu. Bătrânul fugise în Belgia. De furie, Gunther a devastat întreaga locuinţă..

Puţin timp după această ispravă, Kriegsleld fusese numit profesor, ca numai la o lună după aceasta să părăsească Germania pentru a deveni conducătorul unul concern electrotehnic nipono-german. În ţara samurailor îşi organiză viaţa pe acelaşi calapod ca şi în ţara lui.

*

* *

Acum se vedea nevoit să privească ore întregi suprafaţa neţărmurită al Mării Galbene, care se întindea inertă şi mută.

Nemulţumit de situaţia în care se afla, se trânti pe patul tare de bambu, scoase caietele dintr-un coş de paie şi începu să le răsfoiască. La primele pagini îi dădu dreptate lui Kollemann. Erau aforisme în legătură cu superioritatea raselor, în care Wassa îi lua peste picior atât pe „marele” Nietzsche cât şi pe contele Gebineau. Dar iată două rânduri subliniate apăsat cu creionul roşu:

"În radium sau uranium stă puterea nemărginită de a vindeca orice boală din lume. Medicul care o va aplica se va putea asemui dumnezeirii".

Kriegsfeld lăsă să-i alunece caietul. În mintea lui aceste rânduri se transformară în toată istoria forţei umane.

„Într-adevăr… numai că nefericitul de Wassa gândea anapoda. Nu vindecarea ne interesează pe noi, ci puterea în sine pe care ţi-o dă radiumul. Şi dacă stai şi te

gândeşti la cine a avut puterea şi a încercat să se măsoare cu dumnezeirea, îţi vine să mori de râs. Un pirat britanic, un bandit corsican, un pirat japonez şi acum un zugrav austriac”. Se ridică în picioare, deschise uşa şi-l strigă pe Naosuke, care apăru curând.

— Cunoşti desigur literatura ţării dumitate, nu?

— Bineînţeles.

— Atunci spune-mi, te rog, cine este autorul acestei taketori monagatari[3]:

„Să fie luna? Nu există lună.
Oare primăvara? Nu e primăvară
Din cele mai vechi timpuri.
Numai eu singurul
Sunt cel mereu neschimbat"

— Prinţul Narihira…

— Mulţumesc, pentru asta te-am deranjat.

Şi fără să-i mai pese de figura mirată a japonezului, se culcă înapoi în pat şi scrise apăsat deasupra cuvintelor lui Wassa:

"Cine va cuceri puterea uraniului va stăpâni şi omenirea. În consecinţă, numai un om de ştiinţă poate fi Fuhrerul lumii".

Câteva clipe se lăsă purtat de visare. Să fii conducător… Să tremure omenirea la orice vorbă sau gest al tău… Să comanzi o ţară ca Germania… Sau poate… Nu! nu! Ultima idee îl făcu la început să râdă nervos, apoi se încruntă.

Reluă răsfoirea caietului. Parcurgea filă cu filă cu un dublu sentiment faţă de fostul său profesor. Simţea totodată şi milă, şi dispreţ. În cele din urmă, când citi următoarele, dispreţul se schimbă în furie:

„În minele noastre, am impresia că asist la ceva similar

---

3 Unul dintre genurile poeziei Japoneze. — N.A.

muncilor faraonice. Robii negri nu sunt legaţi numai de lanţurile de fier ale sclaviei, ci şi de lanţul legilor imperiului german, al teroarei şi alcoolului, cel mai teribil flagel care a bântuit vreodată Africa. Mi-e scârbă că sunt german”.

Gunther răsfoi mai departe caietul cu acelaşi sentiment de revoltă pe care-l încercase la citirea celor de mai sus. Deodată tresări. Iar muşchii obrazului i se încordară. Găsise în sfârşit ideea pe care o aştepta:

"...Este interesant, scria Wassa, că în toată regiunea Katanga circulă printre negri o mulţime de legende cu privire la calităţile curative ale pechblendei. Vracii ştiu să o folosească în intervenţiile lor terapeutice, intonând ca un descântec leitmotivul legendei:

"Mulonga, primul om, a furat din soare un bolovan de lumină, pe care l-a ascuns sub dealul de la N’goto.

Mulonga a fost şi primul marabu.

Mulonga l-a vindecat de răni şi bube şi pe N’Go, şi pe Gue. şi pe Sotombwana.

Mulonga lua un grăunte din bulgărele de lumină. Lua bucul tea ţi i-o punea pe rană.

Sotombwana, N’Go şi Gue se vindecau.

Bulgărele aruncă scântei.

Oriunde sunt bulgări din soare, negrii sunt sănătoşi.

Piatra de Kumaramba (pechblendă) este ruptă din piatra lui Mulonga.

Piatra lui Mulonga vindecă orice boală.

Mulonga a fost primul om şi primul vraci".

În toate părţile, şi mal ales la Sincolobwe, circulă aceeaşi legendă. Faptul acesta l-am mai observat, de altfel, şi în alte regiuni în care s-au făcut prospecţiuni de uranium. Populaţia băştinaşă are în folclorul ei un basm asemănător celui de mai înainte. Este posibil ca în toate locurile de pe suprafaţa globului unde se întâlnesc asemenea fenomene folclorice să existe surse radioactive."

Kriegsfeld închise încet caietul. Straniu şi surprinzător sistem de prospectare! S-ar putea, dacă s-ar găsi în folclorul indian ceva asemănător, ca şi în India… da… va trebui să răscolească munţi de manuscrise. Nu se poate să nu afle ceva! Nu se poate!

*

*   *

După o escală de o zi în portul taivanez Ta-Kan, jonca îşi schimbă direcţia şi porni spre golful Ton-Kin. Scopul lui Naosuke era să ajungă într-un port oarecare de la gurile Fluviului Roşu, adică să navigheze numai în apele controlate de marina japoneză.

Gunther era plictisit. Terminase de citit cele două caiete, şi altceva nu vedea ce avea de făcut. Pluteau încet, aproape în derivă, pe undele puternice ale curentului tonkinez, care-i mâna spre ţărmul Indochinei.

Era în ziua de 31 decembrie, în ajunul Anului Nou, când la orizont apărură fumurile unor vase de război. Naosuke era calm. La bord nu se afla nimic compromiţător. Cât despre aparatul de radio, nu avea nici o grijă, căci nu putea fi găsit decât după cercetări îndelungate şi minuţioase. Călătorul de la bord nu bătea la ochi: era normal ca un bonz sau un lama cerşetor să se afle pe puntea unei nave pescăreşti. Îl ducea de pe o insulă pe alta

Pentru orice eventualitate, Gunther îşi verifică machiajul. În afară de culoarea căpruie a ochilor, nimic nu l-ar fi putut trăda. De aceea îşi stoarse în ochi câteva picături de lămâie. Ce-i drept, aceasta-i produse câteva clipe o usturime aproape insuportabilă, în schimb culoarea pupilei luă o tentă mult mai închisă.

Starea lor de tensiune nu dură prea mult, căci, după câteva minute de la apariţia vaselor, pe linia orizontului un periscop apăru în imediata apropiere a joncei, pentru ca, aproape imediat, corpul unul submarin să iasă la suprafaţă. Naosuke şi membrii echipajului se strânseră la un loc. Păreau înspăimântaţi, dar în fond erau hotărâţi să nu se lase făcuţi prizonieri şi nici să-şi piardă pasagerul. Acesta din urmă, ca un veritabil lama, stătea ghemuit pe un colac de iută şi mormăia o rugăciune interminabilă.

— Hei you! se auzi vocea primului matelot apărut pe puntea submarinului. Să nu vă mişcaţi că vă trimitem un obuz în pântece! Zicând acestea se îndreptă spre micul tun de la proră, căruia îi şi scoase husa.

O barcă pneumatică fu coborâtă în mare. În ea luase

loc o patrulă de marinari conduşi de un subofiţer. Pe beretele lor se vedea scris: *„His royal majesties war fleet”*.

— Cine sinteţi? se răsti plutonierul.

— Bieţi pescari rătăciţi… răspunse cu glas tremurător Naosuke într-o foarte aproximativă limbă engleză.

— Şi momâia aia de colo?

— Un prea sfânt lama!

— Ce caută boaita aici? Hei tu!… răcni el spre Kriegsfeld. Hei, bibiloiule, ce cauţi aci?

Continua să-şi mormăie melopeea. Marinarul se apropie, îl apucă de bărbie şi-l privi în ochi. Apoi, luându-l de gulerul mantalei, îl ridică cu o singură mână.

— Cum te cheamă?

Gunther privi prefăcut spre Naosuke.

— Nu ştie decât japoneza sau sanscrita… făcu acesta cu un aer de respect.

— Japoneza? Atunci să-ţi răspundă ţie. Cum îi cheamă?

— Hun-khopa… răspunse Naosuke după murmurul lui Gunther.

— Spune-i că merge cu noi pe vapor… Trebuie să-l cercetăm! Vii şi tu!

La aceste vorbe, doi mateloţi îl prinseră pe Gunther de braţe ca să-l imobilizeze. Precauţia lor fusese cu lotul de prisos, căci falsul lama nici nu se gândise să opună rezistentă. Cu Naosuke şi ceilalţi membri ai echipajului a fost mai greu. Aceştia trebuiră să fie legaţi. În acelaşi timp, un grup de alţi marinari britanici percheziţionau jonca, dar curând se întoarseră.

— Nimic? întrebă aspru plutonierul.

— Doar asta! Un marinar îi întinse un sul cu mai multe manuscrise japoneze. Ce ordonaţi să facem cu ei? Îi executăm aci sau îi luăm la bord?

— Mai întâi la bord şi după aceea vom vedea.

Pe submarin au fost izolaţi unul de celălalt. Primul interogatoriu, care consta din luarea numelor şi a oraşelor de baştină, le fu luat de un simplu sublocotenent. În timpul interogatoriului, Kriegsfeld se chirci într-un colţ. La toate întrebările ofiţerului,

răspundea monosilabic, cu fraze stereotipe, pline citate din doctrina budistă. În colţul gurii, i se păstra în tot acest timp un surâs ironic, pricinuit de nepriceperea marinarilor care nu găsiseră caietele lui Wassa la percheziţie şi de naivele întrebări pe care i le punea sublocotenentul.

Acesta din urmă, după toate eforturile sale, îşi epuiză atât dicţionarul cât şi repertoriul şi era perfect convins de nevinovăţia prizonierilor. Ca atare, se prezentă în cabina căpitanului pentru a-şi da raportul.

— Cine sunt prinţii? îl întrebă acesta de cum intrase.

— Un preot budist şi câţiva pescari păcătoşi din Formoza.

— Un lama vrei să spui?

— Întocmai, domnule căpitan.

— Ştii, Harris, că eu n-am mai văzut asemenea speţă de oameni? Adă-l aci să-şi arate mutra!

— E prea murdar, protestă sublocotenentul.

— Nu-i nimic, nu-i nimic.

Ordinul căpitanului fu imediat executat. Escortat de un matelot înarmat, fu introdus Kriegsfeld. Rămase o clipă în prag, măsurându-l pe căpitan cu o privire scrutătoare.

— *Sayonara*… pronunţă el abia mişcându-şi buzele.

Marinarul care-l însoţea tresări mirat. Sayonara înseamnă în limba japoneză „la revedere” şi deci nu poate fi un salut. Totuşi căpitanul se ridică de la locul lui şi-i făcu semn santinelei să se retragă. Când uşa se închise în urma acestuia, comandantul submarinului luă poziţie de drepţi.

— Luaţi loc, sir! Vă aşteptam de două zile.

— Nu face nimic… răspunse flegmatic Gunther. Cel mal bun lucru ar fi acum un coniac, iar după aceasta să mi se aducă bagajele din bărcuţa ala împuţită.

— Imediat!

— Un moment, fără grabă inutilă. În perna de la cap sunt două caiete pe care neghiobii dumitale de mateloţi

nu le-au găsit. După ce mi se vor aduce bagajele, vă sfătuiesc să nu mai rămânem la suprafaţă. Nu suntem la parada militară din Plymouth!

— Am înţeles, sir, dau ordinele necesare.

Căpitanul făcu stânga-mprejur şi ieşi grăbit închizând uşa în urma lui. După câteva clipe se întoarse.

— Ordinele dv. S-au executat!

Submarinul prinse să se clatine. Lua apă în depozitele speciale. Se scufunda.

— A, da! făcu Kriegsfeld ridicându-se după scaunul în care se instalase confortabil. O, ce-aţi făcut cu ceilalţi?

— Încă nimic. Aşteptăm ordine.

— Atunci… la prima ocazie, hrană rechinilor!…

*

* *

Într-o noapte întunecată de ianuarie, submarinul „King Charles* din flota marinei regale britanice acosta în rada micului port indian Nizampatam, aflat pe partea de sud-est a coastei, în dreptul deltei fluviului Kistna. Din barca pneumatică coborâră la chei doi ofiţeri şi un civil. Unul era sublocotenentul Harris, al doilea căpitanul submarinului, iar civilul era un om mărunţel, îmbrăcat elegant, cu cască colonială pe cap şi care ducea în mină o valiză scumpă de piele.

— Sper că aţi călătorit comod, sir!

— Atât de comod cât se poate pe un submarin în timp de război. Acum trebuie să mă grăbesc. Trenul pleacă peste o oră. Domnule căpitan, Îţi mulţumesc!

Îl salutarii milităreşte, şi civilul, fără să le mai întindă mâna, făcu stângă împrejur şi porni spre rada portului industrial. Aici se urcă într-o rikşa şi se pierdu în mulţime.

— Cine a fost, domnule? întrebă curios sublocotenentul Harris.

— Un ofiţer superior de la Intelligence Service! Bine că am scăpat de el! Să ne întoarcem!

După o jumătate de oră, submarinul, luând balast, se cufundă din nou în apele Oceanului indian.

Capitolul II

Legăturile călugăreşti ale lui Ananda Sing. O canossa himalaiană. Un lama deosebit de cult şi mare amator de manuscrise. Un amatl venit din misteriosul tărâm Fu Sang. Karl Wassa a avut dreptate. Care pe care…

Călătorii care mergeau pe linia ferată Madras-Delhi în ziua de 12 ianuarie au văzut ghemuit într-un vagon de clasa a treia un lama cu pălărie roşie. La controlul făcut, din actele sale reieşea că se numeşte Lam-Hun-Khopi, că este călugăr vagabond, provenit din mănăstirea Ralung, aflată la 115 km nord de Ambala. În decursul drumului, lama Hun-Khopi murmura versete sacre, iar când obosea învârtea deasupra capului o morişcă tibetană de rugăciuni. La picioare îşi pusese două boluri de lemn, unul mic în care credincioşii îşi lăsau obolul, iar altul mai mare în care îşi strângea mâncarea.

Lama Hun-Khopi a coborât din tren numai când a fost nevoit să-l schimbe. Se vedea că nu este un om obişnuit cu astfel de călătorii. În apropierea fiecărei staţii avea grijă să-l întrebe pe conductor sau pe un călător milos dacă mai are mult până la Ambala. Se întorcea la mănăstirea lui, unde urma să aibă loc foarte curând o sărbătoare deosebit de importantă.

Trenul ajunse la Ambala într-o dimineaţă răcoroasă. Chiar plouase în ajun. Lama coborî ajutat de alţi călători, se înveli într-o manta din pâslă căpătată de pomană, îi binecuvântă pe cei din jur şi porni spre centrul orăşelului, ingânându-şi litania. Orice nou sosit putea lesne sa se orienteze în Ambala şi să ajungă în piaţa centrală chiar dacă nu mai fusese acolo niciodată. Aceasta se datora

faptului că toate marile clădiri comerciale şi administrative, strânse în Victoria Square, dominau prin înălţimea lor tot oraşul.

În primul rând, lama trecu prin poarta vechii fortificaţii clădite de colonialiştii britanici la mijlocul veacului trecut. Ambala, capitala Sirkindului, constituia atunci o cetăţuie înaintată pe linie de fortificaţii, care controla teritoriul dintre Himalaia şi regiunea Thar. Încetul cu încetul deveni un important centru comercial pentru industria lemnului şi a iutei şi nod de cale ferată spre care duceau trei linii principale, cea de la Delhi, cea de la Simlea şi cea de la Lukitew.

În partea dreaptă a Pieţei Victoria se înălţa un impozant edificiu clădit în greoiul stil elisabetan. Era banca indiană de comerţ şi industrie. În spatele ei, construit din granit cenuşiu de Himalaia, se afla locuinţa agentului pentru Sirkind, sir Ananda Sing.

Mic de statură, destul de gras, agentul bancar poseda o energie disimulată mai ales de figura sa imobilă. Din acest motiv, pentru că nu i se putea cunoaşte intenţiile, subalternii săi se şi temeau de el. După ziua de lucru la bancă, Ananda se retrăgea în apartamentele sale, unde rămânea până la lăsarea nopţii. Atunci, însoţit de câţiva prieteni, se ducea la clubul armatei, cel mai select din localitate.

În ziua aceea, un funcţionar făcuse o încurcătură cu onorarea unui cec către un mare latifundiar din regiune. Sir Ananda Sing era iritat la culme căci bogătaşul, în afară de faptul că era mare nobil, se mai bucura şi de prietenia locţiitorului guvernatorului şi al directorului general al băncii. În aceste toane fiind, valetul său îl anunţă că un lama doreşte să-i vorbească.

— Aruncă-i o piesă de patru anaşi şi dă-l afară! porunci el.

— Nu vrea, sir. Am încercat asta.

— Atunci aruncă-l pe scări.

— Nu-i nevoie, se auzi o voce străină cu timbru grav. Plec singur când va fi cazul.

În cadrul uşii apăruse un călugăr măruntel, cu obrazul năpădit de o barbă scurtă şi rară. Pe trupul lui slab, atârna o pelerină de şiac aspru, plină de praf şi scaieţi. Pe cap purta, trasă până peste sprâncene, o uzată pălărie roşie, specifică lamaşilor din secta nereformată.

Primul impuls al lui Sir Ananda fu să se repeadă în gâtul vizitatorului nepoftit.

— Cât vrei de pomană, ţap bătrân?

— Prea-nobile fiu al fratelui meu, vin de la mănăstirea Ralung, răspunse acesta accentuând pe ultimul cuvânt.

— Nu te mai zgâi aşa, marş afară! răcni Ananda, dar de data aceasta zbierătul era adresat valetului.

Când uşa se închise pe urmele acestuia, pe obrajii agentului bancar se schiţă un zâmbet slugarnic. Se îndreptă spre lama, care rămăsese lângă perete, într-o atitudine de profundă smerenie şi-l pofti să ia loc. Călugărul refuză cu o energică mişcare a capului. Apoi îşi smuci pălăria de pâslă şi cu un gest prea puţin elegant îşi şterse fata cu poala mantalei.

— Aşadar… dumneata eşti Ananda Sing… mormăi el mai mult ca pentru sine. De ce te agiţi aşa? Stai jos!… Dar stai o dată! Avem doar de vorbit.

Ca şi cum el ar fi fost stăpânul, se duse şi închise batantele de trestie ale ferestrelor, apoi aprinse lumina. După aceasta, cercetă precaut fiecare colţişor de zid, ciocănindu-l uşor cu vârful degetelor, aşa cum face un medic ftiziolog când consultă un bolnav.

— Cine lucrează în biroul alăturat?

— Procuristul… şi…

— Trimite-l de-aci! Camerele din jurul nostru să fie imediat golite. N-am nevoie de ochi şi urechi indiscrete.

— Da, da, imediat.

După ce Ananda se înapoie gâfâind, asudat, îl găsi pe lama cotrobăindu-i în sertarele biroului. Nu îndrăzni să se

apropie, căci pe birou se afla un revolver cu ţeava îndreptată spre dânsul.

— Unde ţii hârtiile?

— În casa de bani personală… aci n-am nimic, nimic. Dar nu vă supăraţi, sir.. Adică prea sfinte., parola!

— Eşti surd! Ralung! cârâi vizitatorul. Apoi scoase din morişca de rugăciuni o hârtie de o rupie tăiată meşteşugit şi cu marginile dantelate.

Ananda luă bancnota, o privi, apoi îţi schimbă deodată atitudinea. Intrarea călugărului îl prinsese oarecum pe neaşteptate.

— De unde o aveţi?

— Ascultă Ananda, ţi s-a urât cu binele. Lama îşi şterse din nou faţa asudată. Ochii săi căprui, încercănaţi, îl cercetau ameninţător pe indian. Acum, te rog eu, să trecem la ordine. Răspunde la parolă!

— *Namo thasa*…

— Bun… Nu cumva ţi-e frică? îl întrebă el jucându-se cu pistolul. Dacă nu te porţi cum trebuie, să ştii că-ţi poţi încheia socotelile pământeşti. Dar n-am timp de pălăvrăgeală. Ai aranjat cu lamaseria?

— Da!

— Până deseară să am rapoartele gata, să fie trimise de urgenţă. Aţi întârziat cam multişor. Locul, de întâlnire cu oamenii este la templul în ruine. Am nevoie de bani. Cam de 50.000 de rupii şi o casă izolată unde să pot lucra nestingherit. Acum rămân la tine până la noapte. Vreau să fac o baie şi să beau ceva. Pe unde se poate ieşi nevăzut de nimeni? Să nu uit, încă ceva, nimănui nici un cuvinţel despre prezenţa mea!

Ananda ridică neputincios din umeri. Ieşire secretă nu avea. În schimb, avea prilejul să se răzbune pe inoportunul şi stingheritorul său interlocutor. În consecinţă, îşi chemă valetul:

— Barlaji, condu-l pe prea-sfântul lama la bucătărie. Stai lângă el şi îndeplineşte-i orice dorinţă.

O furie neputincioasă se intipări de data aceasta pe faţa călugărului. De dat înapoi nu putea. De voie, de nevoie, îl urmă pe boy şi, străbătând curtea, intră în casa răcoroasă a agentului bancar...

*

*   *

Acelaşi lamă pe care l-am întâlnit în tren şi în casa agentului bancar Ananda Sing călărea în primele zile ale lunii februarie, pe un catâr, spre mănăstirea Ralung, aflată la circa 115 km de Ambala pe malul estic al râului Satledj. După cum am văzut, numele lui era Lam-Hun-Khopi. Prezenţa lui pe aceste drumuri puţin umblate n-ar fi însemnat nimic deosebit dacă în fiecare sat în care se oprea la odihnă Hun-Khopi, după ce dădea oamenilor sacerdotala-i binecuvântare, n-ar fi început să întrebe mai ales pe bătrâni despre legende vechi, despre pietre vindecătoare căzute din cer sau despre alte lucruri de acest fel.

Mai întreba Hun-Khopi dacă nu există cumva şi un loc în care orişicine s-ar duce îşi tămăduieşte boala. După ce asculta, dând din cap cu răbdare şi înţelepciune, îşi aprindea un foc din bălegar uscat şi crenguţe, la care-şi fierbea un ceai cu făină de orz şi mult unt. O singură dată oamenii l-au văzut furios pe omul cel sfânt. Un credincios, care n-avea de unde să cunoască aversiunile culinare ale călugărului, venise să-i ofere nişte terci de prune. Furios peste măsură, lama îl azvârli cu oala-n cap.

Când oamenii se retrăgeau respectuoşi ca să nu-l stânjenească, lama scotea din sân un carneţel cu scoarţe tari în care-şi tăcea însemnări cu litere ciudate pentru acea regiune de la poalele Himalaiei. Nimeni însă nu îndrăznise să-l privească. A privi un lama atât de sfânt în timp ce mănâncă ar ti fost, socoteau ei, un adevărat sacrilegiu.

După câte ascultase până atunci, Hun-Khopi nu reuşise

să găsească răspuns întrebărilor sale. Mâhnit, sau mai bine zis furios, poposi într-o după-amiază ploioasă în faţa marii porţi a mănăstirii Ralung.

Lamaseria aceasta era cocoţată pe nişte stânci abrupte, aflate aproape exact în mijlocul muntelui. Este un fapt cunoscut că în Himalaia şi Tibet, pe vârfurile munţilor se construiau cetăţui sau castele, în mijlocul muntelui – lamaseriile, iar la poalele lui satele sau oraşele.

Ralung, o mănăstire veche de aproape şase sute de ani, este clădită astfel încât între spatele chiliilor şi panta muntelui să nu rămână decât un spaţiu atât de mic încât un om abia să-l poată străbate cu mare greutate. Zidurile ei, construite din bolovani, se ridică măreţe şi sobre ca ale vechilor cetăţui europene din evul mediu. Deasupra conglomeratului de edificii, se înaltă turla templului, situat în centrul geometric al curţii dreptunghiulare. În jurul incintei principale, se află nenumăratele locuinţe ale călugărilor, cancelaria mănăstirii şi grajdurile populate de vaci moscate sau zebu. De la aceste animale, călugării foloseau numai untul, căci laptele sau carnea de vită erau socotite alimente spurcate. Mirosul puternic de unt rânced fu primul lucru care atrase atenţia cucernicului călător. Într-adevăr, se păstrau în magaziile mănăstirii blocuri de unt vechi de 40—50 de ani, delicatesă nemaipomenită şi care era servită numai oaspeţilor de seamă şi la ocazii cu totul în afară de comun.

Lam-Hun-Khopi cercetă cu privirea clădirile şi după aceea se îndreptă spre poarta din mijloc. În tăblia cea mare era practicată o uşiţă făcută dintr-o singură blană de stejar, lată de aproape un metru. Încercă să o deschidă, dar portiţa era bine închisă pe dinăuntru. Deasupra era agăţat un ciocan cu care noul venit bătu puternic. Poarta fiind veche, sunetul căpătă prin rezonanţă calitatea unui vaiet prelung care se multiplica, din cauza ecoului, într-un muget de fiară.

Până să i se deschidă, lama Hun-Khopi a trebuit să aştepte mult timp în bătaia ploii. Primirea făcută a fost deosebit şi neaşteptat de brutală. De astă dată, însă, ciudatul nostru lama nu s-a mai putut comporta ca în biroul bancherului de la Ambala, ci a urmat plin de smerenie pe călugărul care-i deschise.

Ca şi împăratul Germaniei Henric al IV-lea, care a aşteptat la Canossa în frig şi zăpadă să fie primit de Papă, Hun-Khopi e stat la uşa stareţului timp de o săptămână întreagă. La vederea diplomei, Kampo-Ghelung-ul Djailar se încruntă şi-l privi supărat pe vizitator, în care vedea un intrus şi un neofit fără valoare.

Hun-Khopi îşi plecă smerit privirea şi-i întinse stareţului o a doua hârtie, scrisă cu caractere hinduse. De data aceasta, obrazul buhăit al Kampo-Ghelung-ului se destinse şi în ochii îngropaţi în grăsime licări o flăcăruie de veselie.

— De ce n-aţi spus de la început, mister Hun? I se adresă el într-o limbă engleză îngrozitor de stâlcită.

— N-ar fi fost prudent… De altfel, dumneata, Djailar, dacă nu mă înşel, cunoşti mai bine treburile. Eşti de aproape patruzeci de ani în meserie…

— O, nu, nu… eu dau numai ajutor pe cât mă ţin puterile şi mintea. Aşa m-a învăţat şi fratele Siegfried, care a fost schimnic până acum câţiva ani, când a murit! Acum o să ne îndrumi dumneata, frate Hun…

Ar fi inutil să vă spunem că lama Hun-Khopi nu era altcineva decât Gunther Kriegsleld, căci, de bunăseamă, cititorii noştri l-au identificat de mult.

*

*   *

Pentru început, câteva zile Kriegsfeld a lucrat laolaltă cu ceilalţi călugări la modelarea în unt sărat a unor figurine. Aceasta numai dimineaţa. După-amiaza scotocea biblioteca mănăstirii bogată în cărţi şi

manuscrise vechi, care ar fi format fericirea a generaţii întregi de filologi şi istorici. Nu trecură nici zece zile de la venirea lui la lamaserie, când îi parveni un bileţel din partea lui Ananda Sing.

„Păzeşte-te de Lam-Gopal!”

Hun-Khopi ridică din umeri. Nu-i era teamă. Ananda ăsta se sperie prea uşor. În orice caz nu strică să ia toate măsurile de cuviinţă pentru a-l descoperi şi a-l lichida la timp pe acest Gopal.

Aproape că şi uitase de misiva primită de la agentul din Ambala, când într-o zi, îndreptându-se spre chilia stareţului, surprinse o discuţie. Pe sală era întuneric şi pustiu. Pentru un lama e desigur ruşinos să tragă cu urechea la uşi. Dar întrucât putea fi vorba de ceva important, Hun-Khopi îşi lipi urechea de tăblie.

Înăuntru se afla Djailar, Kampo-Ghelung-ul mănăstirii, şi un lama înalt şi slab, cu părul castaniu şi ochii stranii. Era ceacâr, adică avea un ochi negru şi altul verde. Cei doi sfinţi călugări ţineau în mână şi numărau câteva păcătoase de hârtii albastre pe care era imprimat capul lui George Washington. Acest amănunt însă nu-l putea observa Kriegsfeld.

— Sunt mulţumit, frate Gopal, că-ţi pot fi de folos, mormăia Djailar, numărând hârtiile. Nu cred, însă, că avem de-a face cu un om mai important. Ştiu doar atât: că-i în căutarea unei hârţoage şi despre altceva…

— Nu ţi-a spus despre ce hârţoage este vorba?

— Nu, dar îl pot întreba.

— Aştept atunci să-mi dai răspunsul mâine.

La aceste din urmă cuvinte, se auziră câteva bătăi sfioase în uşă. Cu o rapiditate demnă de orişice prestidigitator, cei doi băgară hârtiile în buzunarele adânci ale raselor călugăreşti.

— Se poate, prea sfinte? răsună de afară vocea lamei Hun-Khopi.

Djailar îl privi Întrebător pe Gopal. Acesta făcu un gest

de încuviinţare şi se retrase într-un colţ întunecos.

— Intră, fiule!

Kriegsfeld deschise uşa încet şi intră în vârful picioarelor. În dreptul mesei din mijlocul camerei, se opri cu privirea plecată smerit. De fapt, încerca să vadă dacă nu se află cumva în încăpere vreo hârtiuţă sau un alt obiect care să-i dea un indiciu cât de mic despre identitatea lui Gopal. Din nefericire, nu găsi nimic.

— Ce doreşte fratele meu Hun-Khopi?

— Aş vrea ca orele de meditaţie să mi le petrec în pavilionul din pădure, răspunse acesta cu o voce demnă de orice cuvios. De aceasta am zădărnicit rugăciunea prea-sfântul Kampo-Ghelung al lamaserie Ralung.

— Se poate. Văzând că lama Hun-Khopi doreşte să se retragă, Djaiiar îi făcu semn să se apropie. Am auzit că fratele meu se interesează de străvechile noastre cărţi sfinte. Ce cărţi a găsit fratele meu?

— Despre cei 40.000 de bikshu care au propovăduit sfânta noastră credinţă în China cea păgână.

— Şi ce cărţi mai vrea să găsească fratele meu?

— Despre viaţa celor cinci bikshu care au venit din ţara Tin-Ai şi au mers de au potolit spiritele apelor. Acum îngăduiţi-mi să mă retrag.

Fără să mai aştepte încuviinţarea, lama Hun-Khopi ieşi, parcă plutind, din încăpere. Gopal şi Djailar aruncară pe urma lui nişte priviri cu care, dacă ar fi putut, l-ar fi ucis.

Afară, Kriegsfeld rămase puţin în apropierea uşii. Acum îl cunoştea pe Gopal şi rămânea doar un singur lucru de făcut: să afle cine-l pusese pe urmele lui.

*

*   *

Nu se luminase bine de ziuă, când Kriegsfeld ieşi din biblioteca lamaseriei ducând cu el o bucată de hârtie groasă, de o fabricaţie necunoscută. Părea o ţesătură de

fibre acoperită cu un strat de calciu. Textul nu avea nicio importantă. Era o rugăciune, banală, aşa cum se găseau cu zecile de mii împrăştiate prin lamaseriile Indiei şi ale Tibetului. Cercetarea comparativă a hârtiei nu-i dădu niciun rezultat. După multe dibuieli, un bătrân lama îi spuse ironic:

— E pergament din Fu Sang…

— Din Fu Sang?

— Da… aşa cum este şi cel din mănăstirea Matrakonda.

Despre Fu Sang parcă mai citise el. După câteva zile de frământare, îşi aminti de lucrarea savantului francez De Guignes, care publicase în 1757 un interesant studiu despre cartea Fu Sang, bazat pe un manuscris al călugărului chinez Hvui Şin. De Guignes a dedus în lucrarea sa, apărută în al 28-lea volum din memoriile Academiei Franceze, că Fu Sang nu este altceva decât Mexico, iar autorul descrierii, călugărul chinez, ar fi fost unul dintre primii descoperitori ai Americii, de dinaintea lui Columb. Fireşte că Kriegsfeld nu se mulţumise numai cu atât, ci îl puse pe Ananda Sing să-i procure o serie de cărţi, printre care studiile lui Leland şi Hervey de Saint-Denys cu privire la Fu Sang. Acum era lămurit.

În mâna sa se afla un aşa-zis amatl, adică hârtie mayasă făcută din fibră de maguey *(agave americana*). Cercetările ulterioare urmau să completeze ipotezele. Un singur lucru îl făcuse să cerceteze amănunţit amatl-ul. Pe verso, erau două rânduri şterse de vreme. Din toate aceste cuvinte scrise în limba tibetană, putu descifra doar atât: *„piatr… soar…”* Indiciul era prea neînsemnat. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să se ducă în lamaseria Matrakonda, unde, după vorbele bătrânului lama, se aflau celelalte documente. Plecarea sa inopinată ar fi putut să bată ia ochi. De aceea, a fost nevoit să mai aştepte încă o lună până la data la care urma să aibă loc la Matrakonda o sărbătoare importantă.

În acest timp, Ananda Sing trebuia să aranjeze lucrurile de aşa manieră încât prezenta luil acolo să nu pară neobişnuită. Până atunci îşi concentra toată activitatea în orele de după-amiază, când se întâlnea cu diverşi agenţi de legătură în pavilionul din pădure. Cu toate precauţiile sale, Kriegsfeld n-a putut să se apere însă de ochii bănuitori ai acelui lama pe care l-am cunoscut sub numele de Gopal. Acesta stătea ceasuri întregi ascuns între tufişuri şi pândea

Primul prilej de a discuta făţiş s-a ivit în ziua plecării lui Kriegsfeld la mănăstirea Matrakonda, căci Djailar i-l impusese pe Gopal ca tovarăş de drum. Călătoria au făcut-o împreună, călare pe catâri, iar discuţia lor nu s-a abătut nici o clipă de la făgaşul teologiei. Fiecare încerca să-l iscodească pe celălalt prin curse abile. Se luptau cu vorbe spuse pe o muche de cuţit, fără ca vreunul să îndrăznească să ia atitudine directă de atac. Kriegsfeld nu era dispus să întreprindă nici un fel de acţiune înainte de ar fi avut celălalt manuscris în mână. Singur Gopal încerca să-l zădărască, pentru ca astfel să poată găsi un punct de reper cât de neînsemnat.

Ajunşi după o călătorie de câteva ore la lamaserie, se pierdură amândoi în masa compactă de călugări şi preoţi budişti care se îngrămădeau în curte. Profitând de acest prilej, Kriegsfeld reuşi să se despartă de nedoritul său tovarăş şi să pătrundă neobservat în depozitul de cărţi şi manuscrise. Bătrânul lama care se afla acolo ca îngrijitor fu cucerit de nemaipomenita cucernicie a călugărului, şi, cum ceea ce li ceruse acesta li era destul de cunoscut, Kriegsfeld căpătă un manuscris. Alcătuit din aproape douăzeci de pagini. Gunther privea aiurit la colile de amatl acoperite cu hieroglife. Studiul codicelui trebuia să-i răpească multă vreme, pentru că nu l-ar fi încredinţat nimănui pentru nimic în lume. Urmat, ca de o umbră, de Gopal, se întoarse la Ralung chiar a doua zi, renunţând să mai participe la restul sărbătorii.

Timp de două luni a stat Hun Khopi de a descifrat hieroglifă cu hieroglifă, având alături lexiconul lui Ixtlixochitl, Codexul Montesinos, dicţionarul lui Lores şi gramatica lui Lucien de Rosny, cărţi pe care i le-a procurat Ananda din bibliotecile de la Bombay, Calcutta fi Delhi. Încetul cu încetul, a reuşit să restabilească sensul hieroglifelor. Textul era scris în limba otomi, limbă vorbită şi astăzi de o mare parte din populaţia indigenă a Mexicului, şi care, în multe privinţe, este asemănătoare cu chineza, dar mai ales cu tibetana.

Chiar din prima pagină descifrată, găsi confirmarea celor scrise de Karl Wassa. Era povestirea unui cacic făcută În jurul anului 458 al erei noastre. El afirma că, după ce fusese primit în rândul călugărilor cerşetori budişti, a vindecat în templul lui Balam-Agap mulţi bolnavi cu răni vechi sau tumori, folosind o piatră sfânta. Templul se afla pe malul de nord al lacului Tzintzanhuicli din regatul Cicimec (lac denumit astăzi: Yquiran).

Rezultatul nu lăsa nici o urmă de îndoială. Cuvintele lui Wassa îşi găsiseră încă o dată confirmarea. Acum urma să trimită cărţile înapoi la Ambala, iar el împreună cu un agent să se facă nevăzut din lamaserie ducând cele două preţioase manuscrise.

Aproape că-şi terminase toate pregătirile, când în chilia lui apăru Lam Gopal.

— Am auzit că ne părăseşti, iubite frate.

— Urechile fratelui meu prind mai degrabă foşnetul frunzelor decât cuvintele adevărului, rosti sentenţios Kriegsfeld.

— Cred însă, după cele ce văd, că ştiu ce spun, răspunse deodată Gopal în limba engleză Vreau să văd manuscrisul după care ai alergat atâta.

— Nu înţeleg ce doreşti, continuă Kriegsfeld în limba hindusă.

— Atunci, la o parte!

Zicând acestea, Gopal aţinti spre Kriegsfeld gura neagră a unui pistol. Văzând că acesta nu se mişcă, Lam Gopal înaintă. De fapt, înaintarea l-a costat şi viaţa. Kriegsfeld poseda la perfecţie jiu-jitsul şi cu un salt de adevărat acrobat reuşi într-o clipă să-şi dezarmeze adversarul şi să-l lege fedeleş.

— Neamţ blestemat!...

— Gura, porcule!... Dacă-mi spui ce ai căutat la mine, îţi dau drumul.

— Te omor... mai mult nu putu să spună, căci Gunther îl şi sugrumă. Îl lăsă acolo, iar el se duse în chilia celui

ucis.

După aproape o oră de scotocire, găsi un simplu plic cu o adresă.„Mr. Me. Stephens… New York, 75th avenue, U.S.A…"

— Hm! Americanii. Păcat!

Dacă ştiam mai dinainte, ne-am fi înţeles cu siguranţă, mormăi Kriegsfeld. Eu credeam că-i vreun roşu. Acum a crăpat. Ce să-i fac?

*
* *

În zorii vilei, când clopotele anunţau rugăciunea de dimineaţă, călugării văzură surprinşi că trei dintre fraţii lor lipseau, iar uşa chiliei lui Djailar era încuiată. Pe unul, lamaşii l-au găsit spânzurat şi recunoscură în el pe Lam Gopal, iar pe Djailar îl găsiră cu capul sfărâmat. Al treilea dispăruse fără urme. Acesta era lama Hun-Khopi.

Capitolul III

Unde mr- Borrowth se simte irezistibil atras de stafia dărîmăturii. Contractul dintre un yankeu şi patru gauchos. Şamanul Tezozomah. Cum a aflat Borrowth despre Karl Wassa. Împuşcături în noapte. Glyn Borrowth porneşte la atac.

În timpul ultimelor evenimente ale povestirii noastre, în altă parte a lumii, în portul mexican Mazatlan, aflat pe ţărmul Pacificului, debarcă de pe un mic vas comercial un om între două vârste, cu figura energică şi hotărâtă. Cu tot părul alb, care-i acoperea capul ca o coamă, statura sa atletică te făcea să-ţi dai seama că este cu mult mai tânăr decât pare.

Străinul se instală într-un hotel de mâna a doua şi în registru semnă: Glyn Borrowth, inginer. Chiar din prima zi, începu să fie vizitat de tot felul de oameni, dar mai ales de indigeni, lucru care miră foarte mult pe colocatari şi pe proprietarul hotelului. În vremea în care rămânea singur, Borrowth se ocupa de compararea unor vechi documente precolumbiene cu Codexul Montesinos şi Codexul Xoiotl. În acest din urmă manuscris este vorba de istoria cicimecilor, o veche populaţie din centrul Mexicului, şi cuprinde o povestire care până atunci nu fusese descifrată, anume legenda oraşului Almoyahuakan (tocul unde apa curge în cercuri).

Această operaţie îi lua cel puţiu cinci ceasuri pe zi. După ce reuşea să descifreze câteva hieroglife, compara rezultatul cu nişte notiţe pe care le adusese cu el. Toate acestea fuseseră văzute de oamenii de serviciu din hotel şi acum Borrowth era socotit drept un american scrântit care aleargă după tot felul de fleacuri.

Într-o seară, după ce-şi termină treburile, mr. Borrowth coborî în localul care se afla la parterul hotelului. Era

plictisit pentru că tot ceea ce încercase până atunci nu-i dăduse niciun rezultat. Acrit de nereuşită, se aşeză într-un colţ îndepărtat al locandei, unde putea să-şi bea liniştit paharul cu whisky. La o masă din apropiere, stăteau patru gauchos, îmbrăcaţi în costumele lor caracteristice. Vorbeau zgomotos, îşi întăreau replicile prin lovituri de pumn, care făceau să zăngănească paharele şi, în generat, păreau deosebit de veseli şi încântaţi.

În toiul discuţiei, unul dintre el scoase din buzunar un pumn de plăcuţe de aur cu înflorituri deosebit de frumoase. Se vedea că făcuseră parte dintr-un vas şi că actualul lor proprietar le tăiase pentru a-şi uşura transportul

— De unde le ai Pancho, iubitule!

— Din valea Tallantzinco… de sub dărâmături.

La urechile lui Borrowth ajunseră cuvintele celor doi, fapt care-l determină să-şi tragă scaunul mai aproape şi să fie mai atent.

— Sunt multe?

— Berechet, răspunse cel numit Pancho. Dar să vezi drăcie. Cât timp am scormonit pământul ăla afurisit, m-am ales cu o durere de cap cum n-am mai pomenit

— Or fi duhuri…

— Se poate., şi eu cred… Şi încă ceva… Ştiţi rana mea aia veche de la umăr, nu? S-a vindecat

— Nu mai spune! Hotărât, sunt duhuri. O fi stafia dărâmăturii.

— Mă scuzaţi că mă amestec, se auzi deodată glasul lui Borrowth, care înainta spre masa celor patru. Sunt multe dărâmături acolo unde ai fost dumneata?

Patru perechi de ochi îl aţintiră şi patru mâini se îndreptară ameninţător spre pistoalele agăţate la cingătoare. Cei patru se priviră întrebându-se din ochi ce atitudine să ia fată de intrus.

— Nu vă supăraţi, continua Borrowth nestinghenit, vorbeaţi de aur... asta nu mă interesează de fel… puteţi să vi-l luaţi dv.. Dărâmăturile, da. Eu sunt inginer, şi în timpul meu liber mă ocup cu arheologia. Or, acum sunt în vacantă... aş dori să fac o periegheză…

— O… o, ce?

— O periegheză, adică o cercetare, un sondaj la faţa locului.

— Singur? întrebă ameninţător cel care arătase aurul.

— O nu… dacă doriţi să mă însoţiţi… sunt pasionat după cultura materială precolumbiană…

— Pre… ! Domnule, noi nu glumim. Pe legea mea, dacă eu, Oliva Fuentes, nu vă sucesc gâtul!

Gauchoul, care era un adevărat uriaş, se ridică în

picioare, cât era de lung, şi înaintă urmat de ceilalţi trei.

Pancho, cel cu aurul, îşi trase sambrero-ul pe sprâncene şi puse mâna pe pistol. Discuţia părea a lua o întorsătură, dacă nu gravă, lotuşi destul de neplăcută. Numai Borrowth continua să fie calm ca şi cum injuria de mai înainte nu-i fusese adresată lui, ci altcuiva. Fără să se intimideze câtuşi de puţin, înaintă şi el, trase un scaun lângă masa celor patru gauchos şi se instală comod. Îşi adusese chiar ţi sticla cu whisky pe care acum o golea în paharele interlocutorilor săi.

— Locul de care vorbeaţi nu-mi este cunoscut. Ar fi interesant dacă am putea să ajungem chiar până la straturile paleolitice sau chiar mai jos…

— Vă bateţi joc de noi? întrebă Oliva încruntându-se.

— Vorbesc foarte serios. Aş vrea să ştiu ce populaţie a trecut prin locurile de care vorbiţi, ştiţi, este vorba de migraţia popoarelor nordice spre tropic…

— Hotărât că… Dar pentru numele lui dumnezeu, ce doreşti, senor?

— V-am spus că vreau să cercetez ruinele. În valea de care vorbiţi, nu s-au mai făcut investigaţii. Aurul nu mă interesează, puteţi fi sigur.

Cei patru se priviră întrebători unul pe celălalt, pentru ca apoi să-şi aţintească privirile aiurite din nou asupra lui Borrowth. Nervoşi, îşi mângâiau foarte duios plăselele pistoalelor, gata să le scoată din tocuri.

— Ai avut mâncărime de limbă, Pancho… dar dacă domnul ne dovedeşte că e dispus şi ne dea o cauţiune… făcu Oliva Fuentes.

— De acord…

— Ştiţi să călăriţi?

— Dacă e cal blând, puţin..

— Acolo nu putem merge decât călare. Limba otomilor o cunoaşteţi?

— Limba otomilor?

— Da

— Am auzit de ea

— Ne garantaţi să nu mai vorbiţi cu nimeni despre asta?

Toate aceste întrebări fuseseră puse de Pancho pe un ton foarte puţin prietenos.

— Aceeaşi garanţie o cer şi eu de la voi, replică pe un ton asemănător Borrowth. Mergeţi toţi patru?

— Toţi.

— Bine! Veniţi mâine la zece dimineaţa la mine ca să stăm de vorbă pe-ndelete. Hei, chelner! strigă el, dă băieţilor să bea şi trece totul pe socoteala mea.

După ce ciocniră primele pahare, Borrowth îl întrebă din nou pe Pancho despre locul cu pricina, dar mai ales despre durerile de cap şi de miraculoasa vindecare. Părând satisfăcut de cele auzite, se ridică şi le întinse mâna:

— Mă numesc Glyn Borrowth… şi mă găsiţi la numărul 22. Zicând acestea, le întoarse spatele şi se urcă în apartamentul său.

(Continuare în numărul 9)